

Arrest

nr. 260 778 van 16 september 2021
in de zaak RvV X / IV

Inzake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat E. VERSTRAETEN
Martelarenplein 20E
3000 LEUVEN

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE VOORZITTER VAN DE IVde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Albanese nationaliteit te zijn, op 15 april 2020 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 30 maart 2020.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 31 mei 2021 met toepassing van artikel 39/73 van voormelde wet.

Gelet op het verzoek tot horen van 2 juni 2021.

Gelet op de beschikking van 13 augustus 2021 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 2 september 2021.

Gehoord het verslag van kamervoorzitter M.-C. GOETHALS.

Gehoord de opmerkingen van advocaat M. KIWAKANA die *loco* advocaat E. VERSTRAETEN verschijnt voor de verzoekende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Er dient op gewezen te worden dat overeenkomstig artikel 39/73, § 2 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet) aan de verzoekende partij de grond meegedeeld werd waarop de kamervoorzitter steunt om te oordelen dat het beroep door middel van een louter schriftelijke procedure kan verworpen worden. *In casu* wordt het volgende gesteld:

“1. Verzoekster dient beroep in tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen waarbij het verzoek tot internationale bescherming onderzocht en behandeld wordt

onder toepassing van artikel 57/6/1, §1 en waarbij het verzoek kennelijk ongegrond wordt verklaard onder toepassing van artikel 57/6/1, §2.

2. Artikel 57/6/1 luidt: “§1. De Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen kan een verzoek om internationale bescherming volgens een versnelde procedure behandelen, indien: [...]

b) de verzoeker afkomstig is uit een veilig land van herkomst zoals bedoeld in paragraaf 3; [...]

“§2. In het geval van weigering van internationale bescherming en indien de verzoeker om internationale bescherming zich in één van de gevallen vermeld in paragraaf 1, eerste lid, a) tot j) bevindt, kan de Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen dit verzoek als kennelijk ongegrond beschouwen.

§3. De Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen is bevoegd om de internationale bescherming te weigeren aan een onderdaan van een veilig land van herkomst of aan een staatloze die voorheen in dat land zijn gewone verblijfplaats had, wanneer de vreemdeling geen substantiële redenen heeft opgegeven om het land in zijn specifieke omstandigheden niet als een veilig land van herkomst te beschouwen ten aanzien van de vraag of hij voor erkenning als persoon die internationale bescherming geniet in aanmerking komt.[...]”

Bij het zoals bepaald in het ten tijde van de bestreden beslissing geldende koninklijk besluit van 15 februari 2019, werd Albanië aangewezen als veilig land van herkomst. Het nieuw KB van 15 december 2019 tot uitvoering van het artikel 57/6/1, § 3 van de wet van 15 december 1980, in werking getreden op 3 februari 2020, duidt Albanië opnieuw aan als een veilig land van herkomst.

Uit de lezing van artikel 57/6/1 van de Vreemdelingenwet en de memorie van toelichting bij het wetsontwerp dat tot deze wet heeft geleid, volgt dat een individueel en effectief onderzoek van het verzoek om internationale bescherming noodzakelijk blijft, maar dat het vermoeden geldt dat er in hoofde van de onderdaan van een veilig land in beginsel geen vrees voor vervolging in de zin van artikel 48/3 of een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet aanwezig is. De verzoeker om internationale bescherming die afkomstig is van één van deze veilige landen wordt aldus steeds in de gelegenheid gesteld om substantiële redenen aan te geven waaruit blijkt dat in zijn specifieke omstandigheden, zijn land van herkomst niet als veilig kan worden beschouwd en dit dus in afwijking van de algemene situatie aldaar (wetsontwerp tot wijziging van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en van de wet van 12 januari 2007 betreffende de opvang van asielzoekers en van bepaalde andere categorieën van vreemdelingen, Parl.St. Kamer 2016-17, DOC 54 2548/001, p. 110-116). Het loutere feit dat een verzoeker om internationale bescherming afkomstig is uit een veilig land van herkomst, in casu Albanië, zal dus in geen geval automatisch tot gevolg hebben dat diens verzoek om internationale bescherming kennelijk ongegrond wordt bevonden. Slechts indien, na individueel onderzoek, blijkt dat de verzoeker om internationale bescherming geen of onvoldoende elementen naar voren brengt waaruit blijkt dat hij in zijn land van herkomst daadwerkelijk vervolgd wordt of een reëel risico op ernstige schade loopt, zal zijn verzoek om internationale bescherming kennelijk ongegrond worden bevonden. De bewijslast in dit geval rust op de verzoekster.

3.1. Na lezing van het administratief dossier kan de Raad in navolging van de commissaris-generaal slechts vaststellen dat verzoekster in casu geen dergelijke elementen bijbrengt. In de bestreden beslissing wordt op uitgebreide en omstandige wijze gemotiveerd dat verzoekster geen gegronde vrees voor vervolging zoals bedoeld in het Verdrag van Genève en geen reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4, § 2, a), b) en c), van de Vreemdelingenwet aangetoond heeft.

3.2. De commissaris-generaal stelt in de eerste plaats dat geen geloof kan worden gehecht aan verzoeksters verklaringen dat zij door haar man onder druk is gezet twee leningen bij de bank te openen. Zo (i) spreekt zij de ene keer over de aanwezigheid van een vrouw en de andere keer van een man, (ii) kan zij amper informatie verschaffen over de beweerde lening, zoals de naam van de bank of het bedrag, en (iii) heeft zij geen enkel begin van bewijs ter ondersteuning van deze verklaringen. Zij beperkt zich tot louter te stellen niet te weten waar zij documenten omtrent deze leningen kon gaan vragen, wat niet volstaat. Verder is de houding van verzoekster niet overeen te stemmen met de beweerde vrees voor haar echtgenoot die haar al jaren zou mishandelen. Zo is zij reeds twee keer naar België geweest en één keer naar Griekenland zonder internationale bescherming aan te vragen, en keerde zij steeds terug naar Albanië. Van een persoon in haar situatie kan redelijkerwijze worden

verwacht dat zij na aankomst in een derde land beroep zou doen op de bevoegde autoriteiten voor het verkrijgen van bescherming.

De commissaris-generaal stelt bovendien dat verzoekster niet aannemelijk heeft gemaakt voor de door haar aangehaalde problemen geen of onvoldoende beroep te kunnen doen op de in Albanië aanwezige autoriteiten. Internationale bescherming kan immers slechts worden toegekend wanneer blijkt dat alle nationale beschermingsmodaliteiten uitgeput zijn, wat in casu niet het geval is. Zo (i) heeft verzoekster de politie nooit ingelicht over haar problemen, (ii) verzweg zij zelfs expliciet de waarheid, (iii) bestaat de bedoeling van het inlichten van de politie er net in om bescherming te verkrijgen en eventuele problemen te herstellen of voorkomen, en (iv) kunnen de overheden vanzelfsprekend niet optreden indien zij niet op de hoogte zijn. De commissaris-generaal verwijst nog naar de COI Focus van Albanië van 27 juni 2018 waaruit blijkt dat in Albanië maatregelen werden en worden genomen om de politionele en gerechtelijke autoriteiten te professionaliseren en hun doeltreffendheid te verhogen. De commissaris-generaal besluit dat de in Albanië opererende overheden in het geval van eventuele (veiligheids)problemen voldoende bescherming bieden in de zin van artikel 48/5 van de Vreemdelingenwet.

Verder valt in de bestreden beslissing te lezen dat verzoekster zich tot loutere beweringen beperkt waar zij stelt bij een terugkeer geen steun meer te zullen krijgen en nergens meer terecht te kunnen. Zo (i) heeft zij ook voordien een eigen woning gehuurd, (ii) wonen haar broer en zus in Albanië en hebben zij haar reeds financieel geholpen, en (iii) blijkt uit niets dat zij geen leven op een zelfstandige wijze zou kunnen uitbouwen in Albanië.

Betreffende medische problemen stelt de commissaris-generaal nog dat deze geen verband houden met de criteria bepaald in de artikelen 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet. Voor de beoordeling van medische elementen dient de daarvoor voorziende aanvraag te worden ingediend.

3.3. Verzoeker beperkt zich in eerste instantie tot het loutere verwijzen naar algemene rapporten, zonder concreet in te gaan op de motieven in de bestreden beslissing. Betreffende de leningen stelt verzoekster dat dit zeer traumatiserend was waardoor zij geen duidelijkheid over de details heeft. Betreffende het meermaals terugkeren naar Albanië stelt zij dat zij haar kinderen niet kon achterlaten en terwijl een verzoek om internationale bescherming indienen. Zij stelt verder niet de moed te hebben gehad om dit te doen. Ook betreffende het gebrek aan bescherming zoeken in haar land van herkomst beperkt verzoekster zich voornamelijk tot het verwijzen naar algemene info omtrent de toegang tot bescherming in Albanië, zonder in te gaan op de concrete motieven hieromtrent in de bestreden beslissing. Zij stelt verder dat er ook een sociale druk heerst om niet naar te buiten te komen met feiten rond huiselijk geweld. Verder haalt zij aan dat de politiediensten nooit hebben trachten te achterhalen wat er werkelijk gebeurde als zij naar het ziekenhuis moest. Zij stelt dat een agent zou moeten zien dat zij het niet durfde te vertellen. Verzoeker stelt nog niet te beschikken over een redelijk vestigingsalternatief, nu niet zomaar kan worden gesteld dat zij onderdak zou krijgen bij haar familie.

De Raad stelt vast dat verzoeksters betoog geen afbreuk doet aan de motieven hieromtrent. Omtrent de leningen gaat het niet over details, maar om belangrijke elementen zoals het bedrag van de lening of de naam van de bank. Omtrent het niet indienen van een aanvraag tot internationale bescherming kan van een persoon in haar situatie worden verwacht dat zij aanspraak doet op de beschermingsmechanismen bij aankomst in een derde land. Betreffende de bescherming in het land van herkomst ontkent verzoekster niet nooit om hulp te hebben gevraagd. De Raad benadrukt nogmaals dat de politie niet kan optreden indien zij niet op de hoogte is van de situatie. Men kan van de politie niet verwachten op basis van hun 'training' een onderzoek te starten naar de echtgenoot van verzoekster. Zij hebben hiervoor logischerwijze verzoeksters verklaringen nodig. Omtrent het vestigingsalternatief stelt de Raad dat de commissaris-generaal niet stelt dat verzoekster opvang bij haar familie zal krijgen. Er wordt echter wel gesteld dat hulp van familie mogelijk is, en reeds in het verleden gebeurde, en dat uit verzoeksters profiel niet blijkt dat zij niet op een zelfstandige manier zou kunnen leven in haar land van herkomst.

Waar verzoeker nog verwijst naar recente arresten van de Raad, wijst de Raad er vooreerst op dat precedentenwerking niet wordt aanvaardt in het Belgische recht. De rechtspraak van de Raad betreft individuele gevallen, en deze heeft geen precedentwaarde die bindend is. Elke asielaanvraag dient op individuele basis en aan de hand van de hiertoe in concreto aangevoerde elementen onderzocht te worden, zoals in casu geschiedt.

4. *Bijgevolg lijkt verzoekster niet aan te tonen dat zij redenen heeft om te vrezen te worden vervolgd in vluchtelingenrechtelijke zin of dat zij een reëel risico op ernstige schade loopt in geval van terugkeer naar Albanië.*"

2. Door een verzoek tot horen in te dienen, maakt de verzoekende partij kenbaar dat zij het niet eens is met deze in de beschikking opgenomen grond (zij wordt overeenkomstig artikel 39/73, § 3 van de Vreemdelingenwet immers geacht met deze grond in te stemmen wanneer zij niet vraagt gehoord te worden). In dit kader dient te worden benadrukt dat het verzoeken om een hoorzitting om alsnog zijn visie kenbaar te maken de enige functie van het verzoek tot horen is (cf. Wetsontwerp van 6 december 2010 houdende diverse bepalingen (II), Memorie van toelichting, *Parl.St.* Kamer, 2010-2011, nr. 53 0772/001, 25, 26) en dit verzoek zodoende niet mag beschouwd worden als een bijkomende memorie. Bovendien dient erop gewezen te worden dat het verzoek tot horen er niet toe strekt aan de verzoekende partij de mogelijkheid te geven onvolkomenheden in het verzoekschrift, hetzij deze waarop in de beschikking overeenkomstig artikel 39/73, § 2 van de Vreemdelingenwet precies gewezen wordt, hetzij andere, alsnog recht te zetten. Ook het betoog ter terechtzitting vermag dit niet te doen.

3.1. De verwerende partij is niet ter terechtzitting verschenen.

3.2. Artikel 39/59, § 2 van de Vreemdelingenwet bepaalt als volgt:

"Alle partijen verschijnen ter terechtzitting of zijn er vertegenwoordigd. Wanneer de verzoekende partij noch verschijnt noch vertegenwoordigd is, wordt het beroep verworpen. De andere partijen die niet zijn verschenen of niet vertegenwoordigd zijn, worden geacht in te stemmen met de vordering of het beroep. In elke kennisgeving van een beschikking tot vaststelling van de rechtsdag wordt melding gemaakt van deze paragraaf."

Artikel 39/59, § 2 van de Vreemdelingenwet houdt niet in dat de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen op grond van de afwezigheid van de verwerende partij ter terechtzitting verplicht zou zijn het beroep gegrond te verklaren en aldus de verzoekende partij te erkennen als vluchteling of haar de subsidiaire beschermingsstatus toe te kennen. Evenmin houdt deze bepaling een omkering van de bewijslast in. Zij heeft enkel tot gevolg dat de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen de eventuele excepties en het verweer ten gronde in de nota met opmerkingen van de verwerende partij niet dient te beantwoorden (RvS 13 mei 2014, nr. 227.364; RvS 13 mei 2014, nr. 227.365).

4. Ter terechtzitting, alwaar zij uitdrukkelijk wordt uitgenodigd te reageren op voormelde beschikking, voert de verzoekende partij aan dat zij problemen kende met haar echtgenoot en dat zij vaak het slachtoffer was van huiselijk geweld. De verzoekende partij benadrukt dat zij geen uitweg meer zag en dat zij geen beroep kan doen op de bescherming van de Albanese autoriteiten gelet op de corruptie bij de politie. De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna: de Raad) herneemt in het licht van het betoog van de verzoekende partij ter terechtzitting de volgende gronden van voormelde beschikking:

"3.2. De commissaris-generaal stelt in de eerste plaats dat geen geloof kan worden gehecht aan verzoeksters verklaringen dat zij door haar man onder druk is gezet twee leningen bij de bank te openen. Zo (i) spreekt zij de ene keer over de aanwezigheid van een vrouw en de andere keer van een man, (ii) kan zij amper informatie verschaffen over de beweerde lening, zoals de naam van de bank of het bedrag, en (iii) heeft zij geen enkel begin van bewijs ter ondersteuning van deze verklaringen. Zij beperkt zich tot louter te stellen niet te weten waar zij documenten omtrent deze leningen kon gaan vragen, wat niet volstaat. Verder is de houding van verzoekster niet overeen te stemmen met de beweerde vrees voor haar echtgenoot die haar al jaren zou mishandelen. Zo is zij reeds twee keer naar België geweest en één keer naar Griekenland zonder internationale bescherming aan te vragen, en keerde zij steeds terug naar Albanië. Van een persoon in haar situatie kan redelijkerwijze worden verwacht dat zij na aankomst in een derde land beroep zou doen op de bevoegde autoriteiten voor het verkrijgen van bescherming."

De commissaris-generaal stelt bovendien dat verzoekster niet aannemelijk heeft gemaakt voor de door haar aangehaalde problemen geen of onvoldoende beroep te kunnen doen op de in Albanië aanwezige autoriteiten. Internationale bescherming kan immers slechts worden toegekend wanneer blijkt dat alle nationale beschermingsmodaliteiten uitgeput zijn, wat in casu niet het geval is. Zo (i) heeft verzoekster de politie nooit ingelicht over haar problemen, (ii) verzwegen zij zelfs expliciet de waarheid, (iii) bestaat de bedoeling van het inlichten van de politie er net in om bescherming te verkrijgen en eventuele problemen te herstellen of voorkomen, en (iv) kunnen de overheden vanzelfsprekend niet optreden

indien zij niet op de hoogte zijn. De commissaris-generaal verwijst nog naar de COI Focus van Albanië van 27 juni 2018 waaruit blijkt dat in Albanië maatregelen werden en worden genomen om de politionele en gerechtelijke autoriteiten te professionaliseren en hun doeltreffendheid te verhogen. De commissaris-generaal besluit dat de in Albanië opererende overheden in het geval van eventuele (veiligheids)problemen voldoende bescherming bieden in de zin van artikel 48/5 van de Vreemdelingenwet.

Verder valt in de bestreden beslissing te lezen dat verzoekster zich tot loutere beweringen beperkt waar zij stelt bij een terugkeer geen steun meer te zullen krijgen en nergens meer terecht te kunnen. Zo (i) heeft zij ook voordien een eigen woning gehuurd, (ii) wonen haar broer en zus in Albanië en hebben zij haar reeds financieel geholpen, en (iii) blijkt uit niets dat zij geen leven op een zelfstandige wijze zou kunnen uitbouwen in Albanië.

Betreffende medische problemen stelt de commissaris-generaal nog dat deze geen verband houden met de criteria bepaald in de artikelen 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet. Voor de beoordeling van medische elementen dient de daarvoor voorziende aanvraag te worden ingediend.

3.3. Verzoeker beperkt zich in eerste instantie tot het loutere verwijzen naar algemene rapporten, zonder concreet in te gaan op de motieven in de bestreden beslissing. Betreffende de leningen stelt verzoekster dat dit zeer traumatiserend was waardoor zij geen duidelijkheid over de details heeft. Betreffende het meermaals terugkeren naar Albanië stelt zij dat zij haar kinderen niet kon achterlaten en terwijl een verzoek om internationale bescherming indienen. Zij stelt verder niet de moed te hebben gehad om dit te doen. Ook betreffende het gebrek aan bescherming zoeken in haar land van herkomst beperkt verzoekster zich voornamelijk tot het verwijzen naar algemene info omtrent de toegang tot bescherming in Albanië, zonder in te gaan op de concrete motieven hieromtrent in de bestreden beslissing. Zij stelt verder dat er ook een sociale druk heerst om niet naar te buiten te komen met feiten rond huiselijk geweld. Verder haalt zij aan dat de politiediensten nooit hebben trachten te achterhalen wat er werkelijk gebeurde als zij naar het ziekenhuis moest. Zij stelt dat een agent zou moeten zien dat zij het niet durfde te vertellen. Verzoeker stelt nog niet te beschikken over een redelijk vestigingsalternatief, nu niet zomaar kan worden gesteld dat zij onderdak zou krijgen bij haar familie.

De Raad stelt vast dat verzoeksters betoog geen afbreuk doet aan de motieven hieromtrent. Omtrent de leningen gaat het niet over details, maar om belangrijke elementen zoals het bedrag van de lening of de naam van de bank. Omtrent het niet indienen van een aanvraag tot internationale bescherming kan van een persoon in haar situatie worden verwacht dat zij aanspraak doet op de beschermingsmechanismen bij aankomst in een derde land. Betreffende de bescherming in het land van herkomst ontkent verzoekster niet nooit om hulp te hebben gevraagd. De Raad benadrukt nogmaals dat de politie niet kan optreden indien zij niet op de hoogte is van de situatie. Men kan van de politie niet verwachten op basis van hun 'training' een onderzoek te starten naar de echtgenoot van verzoekster. Zij hebben hiervoor logischerwijze verzoeksters verklaringen nodig. Omtrent het vestigingsalternatief stelt de Raad dat de commissaris-generaal niet stelt dat verzoekster opvang bij haar familie zal krijgen. Er wordt echter wel gesteld dat hulp van familie mogelijk is, en reeds in het verleden gebeurde, en dat uit verzoeksters profiel niet blijkt dat zij niet op een zelfstandige manier zou kunnen leven in haar land van herkomst." (eigen onderlijning).

Waar de verzoekende partij ter terechtzitting aanvoert dat zij problemen kende met haar echtgenoot en dat zij vaak het slachtoffer was van huiselijk geweld, komt zij niet verder dan het voeren van een algemeen betoog waarin zij eerder ingeroepen elementen herhaalt, doch dit zonder enige concretisering, laat staan dat zij een concreet antwoord op de gronden van voormelde beschikking biedt. Zij slaagt er hiermee dan ook niet in de concrete vaststellingen in voormelde beschikking te weerleggen.

De verzoekende partij benadrukt ter terechtzitting verder dat zij geen uitweg meer zag en dat zij geen beroep kan doen op de bescherming van de Albanese autoriteiten gelet op de corruptie bij de politie. Hiermee gaat de verzoekende partij echter opnieuw niet in op de desbetreffende vaststellingen in voornoemde beschikking. Uit de bestreden beslissing en voornoemde beschikking blijkt dat de verzoekende partij hoe dan ook niet aannemelijk heeft gemaakt dat zij voor de door haar aangehaalde problemen met haar echtgenoot – of bij een eventuele herhaling van dergelijke problemen in geval van een terugkeer naar Albanië – geen of onvoldoende beroep zou kunnen doen op de hulp van en/of bescherming door de in Albanië aanwezige lokale en/of hogere autoriteiten, met wie zij overigens nooit problemen heeft gehad, en dat er aldus zwaarwegende gronden zouden zijn om aan te nemen dat er in

geval van een terugkeer naar Albanië voor haar sprake zou zijn van een vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie of het bestaan van een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming. Immers, internationale bescherming kan slechts worden toegekend wanneer blijkt dat alle nationale beschermingsmodaliteiten, waarvan redelijkerwijze kan worden verwacht dat men eerst hierop een beroep doet, uitgeput zijn. De verzoekende partij kan zich niet verschuilen achter een algemene verwijzing naar de aanwezigheid van corruptie bij de politie. Het betoog van de verzoekende partij over het gebrek aan effectieve bescherming berust niet op meerdere ernstige persoonlijke pogingen van de verzoekende partij om nationale bescherming vanwege de Albanese autoriteiten te (trachten te) bekomen. Deze vaststellingen worden uitgebreid toegelicht in de bestreden beslissing en in de voornoemde beschikking. De verzoekende partij gaat hier niet op in, laat staan dat zij erin slaagt deze in een ander daglicht te plaatsen. Kortom, de verzoekende partij toont niet *in concreto* aan en maakt aldus geenszins aannemelijk dat het haar, gelet ook op de vaststellingen in de bestreden beslissing die op generlei wijze worden ontkracht of weerlegd, met betrekking tot haar verklaarde problemen aan nationale bescherming ontbeert.

De Raad besluit dat de verzoekende partij geen concrete en dienstige argumenten bijbrengt die een ander licht werpen op de in voormelde beschikking opgenomen grond en de in de bestreden beslissing gedane vaststellingen.

5. Derhalve wordt geen afbreuk gedaan aan voormelde in de beschikking aangevoerde grond en de in de bestreden beslissing gedane vaststellingen. Bijgevolg blijkt niet dat de verzoekende partij redenen heeft om te vrezen te worden vervolgd in vluchtelingenrechtelijke zin of dat zij een reëel risico op ernstige schade loopt in geval van terugkeer naar Albanië.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

Het beroep wordt verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op zestien september tweeduizend eenentwintig door:

mevr. M.-C. GOETHALS,

kamervoorzitter,

dhr. R. VAN DAMME,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

R. VAN DAMME

M.-C. GOETHALS